

Gå aldrig hem med en poet.

Vi är de största skitsnackarna i hela universum. Vi tror på oss själva så som en ung politisk engagerad person tror på dess politiska inriktning, att vara sanningen.

Vi viskar hemska vackra ord, mellan sölandet och drickandet.

Vi verkar va en trofast hund, men i själva verket är vi en självständig katt, bara framme för att bli lite ompysslade. När vi fått vår kärlek och mat så pyser vi igen.

Jag har druckit mitt egna skitsnack alldeles för många gånger, så nu sitter jag mest tyst, knappt tänker mina egna tankar längre, det är så lågt att tro på sig själv, utan att veta varför det är där.

Jag minns inte vad det va som jag blev allergisk emot först, mitt egna skitsnack eller andras, förmodligen andras, med tanke på hur egenkär man är, men sedan efter ett tag, av att spy åt andras skitsnack så inser man att ens egna skitsnack inte är ett dugg bättre.

Fast det är inte en lika trevlig insikt som att peka på andra och säga "DU! Du är felet med allting!"

"och du, och du och du..." men när du sagt det om alla människor miljontals gånger så finns det bara till slut bara du, du och din egna spegelbild... Och den, den är inte så vacker som man hade hoppats på...

Nu sitter jag tyst, trött på min egna spegelbild, och försöker hitta något bra nog i andra, och det finns det, i små flyktiga stunder, som viftas bort av denna verkligheten, men det finns små små glimtar som viskar om annat, bara inte här, bara inte nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten